

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXII. Visitationes, quibus illam dignáti sunt gloriosi Sancti,
Joachimus, Anna, & Joseph.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

is, qui medium occupabat locum, distribuerit cibum, in primisque singulos porrexit bolos sibi utrinque assidentibus, ac deinde Sacratissimam Humanitatem JESU Christi Domini nostri, quo, ut ego intelligo, indicabatur, qualiter Pater æternus sit origo & fons, à quo Divina Essentia communicatur Filio & Spiritui Sancto, quodque Christus Dominus noster, quæ homö (quia est Divino Verbo unitus) obtineat primum locum, & præ omnibus creaturis in gradu incomparabiliter perfectissimo, participet dona Dei. Postea dabat suo ordine omnibus convivis, quod juxta cuiusque capacitatem singulis coveniebat. Fiebat porro, ut, cum admoveisset cibum ad labia convivarum, replerentur Deo, & multis donis, quæ ipsis communicabantur, juxta singulorum votum, ac divini beneplaciti dispositionem. Advertri, quod ille Angelus medius, repræsentans, sicut dixi, Personam Patris æterni, dum dispensaret eum Divinum cibum, duobus ipsis tantummodo digitis sumeret, ex quadam velut patena; & intelligo, per hos duos digitos fuisse significata reliquias duas Divinas Personas, quæ unâ cum Patre impertinent hæc mystica dona suis creaturis, & patenam fuisse figuram Divinitatis, ac Divinæ naturæ, communis omnibus tribus Sacrosanctis Personis, quæ in ijs est principium operum, unde, tanquam ex causa, procedunt effectus, quos Deus in suis creaturis operatur.

Modus, quo id peragebatur, atque disper illa, sed suâ singulis proportione convenientissima, distributio, & communicatio, res erant tam admiranda ac divinæ, ut non solum à lingua nequeant ullâ ratione adumbrari, sed neque ab anima potuerint comprehendendi. Sensi nihilominus in mea anima effectum portionis, quæ mihi obtigit, competens statui spirituali, in quo me Deus conservat: fui enim quodammodo repleta Deo, & favissimo affecta solatio. Sociæ quoque, & amicæ, modo ipsis occulto suam acceperunt partem. Mysterium, præ ceteris meæ animæ manifestatum, illud erat, quod sublimi cognitione percepimus, qualiter Deus se comprehendendo, semet amet, seq; ipso fruatur, sine dependentia ab ulla creatura, eò quod sit supremus Deus & Dominus universorum, à quo omnia creata in suo esse dependent, & in conservatione; atque omnia summa & amabili providentiâ, secundum ipsius bonitatem ac misericordiam, & uniuersitate indigentiam, justissime ac perfectissime gubernantur. Erat verò mea anima, dum omnia ista mysteria videret, vehementer elevata, sibiique erupta in magna ecclasi, licet ignorem, quamdiu hic raptus duraverit, post quem me reperi in meo cubiculo plenam erubescientiam, ob meam vilitatem, & admirationem, ob talia mei Dei opera, qui semper sit milles, iterumq; millies benedictus.

Amen.

CAPUT XXII.

Visitationes, quibus illam dignati sunt gloriosi
Sancti, Joachimus, Anna, & Joseph.

Man familiariter fortunata
hæc Virgo verbabatur in cœlesti Aula, & heroicæ ipsius
virtutes adeo similes erant
viribus Beatorum illius
incolarum, ut Deus non tantum
voluerit, quod illi gratificaretur, eam fre-
quenter ascendere ad cœlestem Patriam, inter-
dumq; invisiere illos felices Palatinos, cum qui-
bus postea in eternum esset victura; verum
etiam ipsis, durante ejus exilio, ex empyreos suo
Palatio, quod in imperiali illius habent Civi-
tate, descenderent ad pagum nostræ terra, &
pauperitum tueturum, in quo ipsa moraba-
tur, ad eam consolandam. Adeo ut propè nun-
quam aliqua preterierint septimanæ, quin illa
eò ascendere ad gratulandam ipsis eorum glo-
riam, aut illi vicissim eam revisentes huic de-
scenderent, ad ipsam confortandam in illius af-
flictionibus. Multa hac de re habentur in pri-

Vita Mar de Escob. Pars II.

N

ma

ma parte, & in ista secunda vidimus, deinceps que sufficienter videbimus in diversis capitibus de ceteris materijs, quas pertractabimus. Vi sum mibi tamen fuit in præsenti, quam præmios habemus, quasdam colligere speciales Sanctorum visitationes, que pra reliquis magnam indicant perfectionem, quam in hac purissima Virgine comperiebant. Incipio ab his tribus Sanctis, conjunctissimis quoad omnia Christo Domino amabilissimo Servatori nostro, & Sanctissima ejusdem Matri, siquidem illi ob id ipsum singulari, erga mundissimam istam ejusdem Domini sponsam, ac dilectissimam Virginis filiam, ferebantur amore, ipsa vero par eos prosequebatur honore. In quadam igitur charta, qua fuit conscripta anno sexcentesimo vigesimo quinto, vigesimâ Martij, quâ die Ecclesia gloriosam recuit memoriam felicissimi Patriarche Joachimi, sic ait.

Feriâ quintâ, vigesimâ hujus, manè, vi di gloriosum sanctum Joachimum, qui gestabat in brachijs Sanctissimam Virginem Dominam nostram, quasi trimulam. Gloriosissima Domina habebat vultum conversum ad Sanctum, cuius humeros strigebat brachiolis. Ego vidi ipsius dorsum, & erat induita vestibus longè pretiosioribus, ac pulchrioribus, quam dici possit. Sanctus respiciebat locum, in quo eram, atque tum excepit deprædicare tantas, ac tam divinas laudes illius superbenedictæ Dominae filiae suæ, & Genitricis Dei, modo, & sermone adeò sublimi, ut à me nequeat explicari. Et postquam ipsam appellavit templum Spiritus Sancti, Sacratum Verbi æterni, multisque alijs admirandis titulis, exprimitibus excellentiam, potentiam, & gloriam illius Celsissimæ Reginæ, nec non singularia beneficia, quæ Deus per illam contulit humano generi, imprimisque specialissimum illud, quod ipse Sanctus à Deo acceperat, dum illum tam fortunatum effecit Patrem adeò admirabilis filia. Post hæc, inquam, dicta Sanctus procubuit in genua, & humili collocata benedictâ puerâ, quæ velut innitebatur ejus pectori, elevavit oculos & manus ad celum, gratias agens Deo, pro omnibus his beneficijs, rogansque Angelos, qui multi cum ipso erant, ut se adjuvarent

in gratijs agendis illi summo Domino, cuius bonitate ac liberalitate ea acceptat: quod iij beati Spiritus fecerunt, cantando musicâ vere cœlesti divinas la des.

Surrexit deinde Sanctus Patriarcha, apprehendens Præcessam Virginem in manu, alterâ scipionem, representanteam æstatem, quam habebat, & qualiter cum ea egerit, dum esset trimulam: atque descendens quasi per gradus ex loco alii, ubi omnia prædicta fuerunt gesta, venit ad locum, in quo eram, & accedens a me, verbis mihi favissimis ac discendi mis (observant enim quoad hoc Regnum morem, qui ipsis in hoc mundo status fuerat: & dubio procul modus usus di hujus Sancti, in vita ipsius, fuit) quam discretus ac favis gratias egit affectu, quo jam inde ab infantia operari, ut ejusdem festum celebraretur Ecclesia, quo dicitur feliciter ex isto modo migravit, dicereturque de ipso Officium, sicut de alijs Sanctis. Et quia missis tripli tandem effectum est, ut hoc propositum executioni mandaretur, adjunxit Dominus Andrea de las Infantas, quem ageret Consiliarium in Cancelleriam Vallisoletana, plurimum animaveram ut hanc devotionem, & induxeram, ut conatu possibili procuraret à Sanctissimo Domino nostro facultatem celebrandi festi, & recitandi Officij de Sancto. Ille ferventissime, cum esset Gubernator Hispalensis, præstitit per Canonicos Romæ eo fine degentes, ut Summus Pontifex definiret, Purissimam Virginem Dominam nostram fuisse conceptam sine peccato originali. Quia vero Sanctus meminerat rei gestæ per Dominum Andream, quamvis mihi jam confitient, ipsum post suum obitum existere in via salutis, cum tamen ignorarem, an jam foret in celo, interrogavi Sanctum, & resciivi ex eo, animam illius jam quiescere inter Beatos: atque subjunxit Sanctus, multum ipsi à se collatum fuisse, propter devotionem, qua illum collat, sequé cädem ratione adjutum fuisse votos.

Aug.

Augustissima Puella, Virgo Domina nostra, sedebat in meo lecto, quæ dum finivi sermonem cum sancto ipsius Patre, me amabilissime intuita, accedensque ad me, dixit mihi quām secretissimè, voce quadam subtilissimā (iste nāmq; modus, & ille, quo Deus animam in solitudine alloquitur, atque alius, qui est instar spirituallis somnij, sunt tres modi loquendi arcannissimi ac divinissimi, quantum ego sum experta) dixit mihi, inquam, in hoc secreto silentio: Optimum tibi, & lætissimum adfero nuntium nomine Dei, quod videlicet exaudiat, sítque exauditurus tuas preces, quas fundis pro Christianitate, nē illum hostes pessimund bellis, quæ comitantur. Tum simul mihi valedicentes redierunt, quā descenderant, atque ibi mihi disparuerunt. Glorificetur Deus in æternum. Amen.

Bene persécutus est in Castella affectus, quo hac Virgo in stante petiit, ac obtinuit debitam solennitatem, quam nunc Ecclesia celebrat, in honorem hujus sanctissimi Patriarche: ut Deus, sicut hoc seculo est usus operā sancte Teresie, ad excitandam devotionem, quā fideles presenti tempore colunt sanctum Josephum, ita ipsam videatur assumpsisse, ut per illam induceretur in mundum religiosa veneratio sancti Joachimi. Videtur pietas, quā semper Hispania honoravit Augustissimam Reginam Angelorum, atque etiamnum laborat in defendenda purissima illius conceptione, promeruisse, ut ipsi dilectissimus Servator noster, in præmium obsequorum presitorum benedictæ ejusdem Matri, tales duas daret filias, quibus procurans novos & praelatos sancto ipsius Patri exstimator, & verò Avo, deferret honores. Prosequuntur autem argumentum nostri capit. In alia charta, quam scripsit vigesima secundâ ejusdem mensis & anni, biduo post predicta, sic ait.

Die Sabbathi, dum hæc bellorum negotia commendarem Deo, rogarémque ipsum, ut respiceret suam Ecclesiam, & populum Christianum, significavit mihi Divina Majestas, quām pauci reperiantur, qui ei serio serviant, indicando id representatione agri, in quo post messem tolent paucæ, cæque in brevibus culmis, rema-

Vita Mar. de Escob, Pars II.

nere spicæ. Dixit mihi, sic se habere messem mundi, quæ est hominum; eo quod demetantur à diabolo, auferente ipsos ad æternam damnationem, & paucos superesse pro granarijs Dei. Hæc notitia me magno affecit dolore, & cùm affligerer considerando, quod intellexeram, conspexi gloriosum sanctum Joachimum, qui magnam demonstrans charitatem me caput alloqui, ac solari, ut mitigaret meum mætorem, quo angebar. Et postquam hæc de re quædam contulimus, vidi, quod se verteret ad latus dextrum, statimque juxta illum conspexi sanctam Annam, & in Sancti brachijs sanctissimam Virginem instar parvulæ pueræ, quam, amplexans ipsam, ac adstringens ad suum sanctum pectus, caput duleissimè alloqui, extollendo gravissimis, magnisque momenti verbis, sublimes ac admirandas virtutes ejusdem Dominae, gratulando illi millies gratias à Deo acceptas, & specialissimum modum, quo ijs bene fuerat usa; séque demississimis affectibus Deo gratum exhibebat pro beneficio sibi ab eodem præstito, dum talis ipsi dedit filiam. De his omnibus tam prolixum ac dulcem habuit sermonem, tantâ plenum gravitate, amabilitate, atq; teneritudine, ut, opinione meâ, nemo mortaliū talia possit proferre.

His dictis posuit Augustissimam Puelam ad brachia gloriolæ sanctæ Annae, quæ imitata Sanctum, similia loquebatur, de prædicans excellentias illius Domine, & millenas Deo gratias agens, cum humili gratitudinis demonstratione, pro data sibi ea filia. Vix suum Sancta finiverat sermonem, quando post ipsam, & sanctum Joachimum vidi sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, indutum more Sacerdotum, non casulâ, sed pluviali, omnésque tres ad me venientes, postquam sanctus Joachimus sanctissimam Virginem recepit ad suas ulnas. Tum sanctus Pater Ludovicus procumbens in genua, accepit, cum profundissima reverentia, illam sanctissimam Puellam Dominam nostram, ex ulnis sancti Joachimi, quæ in manibus tenens, non admotam pectori, prout à sanctis ipsis Progenitoribus admovebatur, sic flexis ge-

nibus mihi obtulit, ut oscularer ejusdem pedes, quos sum dissipaviata cum magna teneritudine, & consolatione meæ animæ: atque Augustissima Puella se inclinavit, & attrectans manibus meas genas, osculata est meam frontem, ac voce clarâ, quali loquuntur feminæ ætatis proverbia, mihi dixit: Ave amica. Repuluit ipsam deinde sanctus Pater Ludovicus in brachijs sancti Joachimi, & omnes reverti ad suum locum, ubi illos initio videram, discesserunt à me, ac disparuerunt, relinquentes meam animam plenam iuvissimo solatio. Benedicetus sit Deus ob suas misericordias. Amen.

Favor, qui nunc sequitur, quamvis habeat nonnulla encomia gloriösi Patriarcha sancti Joachimi, est tamen admirabilior ob id, quod refertur de sancto Josepho. Non est annotatus annus, quo visio evenit, sed secundum computum chartarum, quas numeratas Pater Michael de Orenja reliquit, acciderit biennio post precedentes. Continet singularem doctrinam, mereturque ejus descriptio omnem de votarum animarum attentionem, & affectum. Est vero busus modi.

Nihil minus cogitans, quam eo die celebrati festum gloriissimi sancti Josephi, agebam cum Deo in mea ordinaria oratione, quando mihi Divina Majestas insinuavit, velle se mihi præstare specialem aliquam gratiam, unam ex ijs, quas mihi liberalissima ipsius bonitas conferre solet. Ego propter meostimores, & intimum desiderium progrediendi, & querendi mei Dei viâ communis, divertebam, quantum mihi fuit possibile hanc imaginationem, & agebam cum magno Deo nostro, elicendo consyertos meos affectus. Deus mihi rursus significabat suam voluntatem, & ego perplexa ac meticulosa perseverabam in me abstrahenda. Duravit interna pugna bono temporis spatio. Tunc mihi Dominus Majestatis iuvissime & amantissime dixit: Cessa Anima: nunquid enim non vis videre meum Patrem Josephum: ista fuerunt ipsius verba, & hoc titulo compellavit Sanctum, atque deinde Divina Majestas modicum conticuit: quo tempore dæmon optans mihi illudere, se mihi præbuit spectandum, cum insigni simula-

tione, ostentando magnam maiestatem, ac si esset Christus Dominus, & dixit mihi: Anima multum mihi diffidis, & vehementer es timida. Nihilominus vix illum conspexi, & haec pauca verba audivi, quando ipsum, illuminata à Deo, in momento agnoui, & more imperantis, atque animo ei dixi: Apage maledictæ Satana, infelix qui non vereris simulare verba Divina Majestatis. Et conversa ad meos Dominos Angelos mihi assistentes, conquisi sum ipsius. Prodiit tum unus ex illis, qui vocatur Missus minor, qui succendebat bolo, & magnâ vi iplum petiti igneagittâ, quâ illum disperdidit ac prodigio instar modici fumi. Quamvis autem bolus procul à me fuerit remotus, certique fugere, tamen simul ac illum in allocura, donec ipsum Angeli fugient, queretur, vehementer me affixa quedam velut venenum, quod exspirabat. Angelus est reverus latissimus, propria vi etiam, & splendidissimus, atque ego fui rapta in ecstasim.

Quando ex ea ad me redi, sibi reminus venientem sanctum Josephum, & multis Angelis. Veniebat gloriissimus, ac plenus splendoribus: & quanquam immemor representaret gravitatem, cuius men illa conjuncta magnæ benignitatis Appropinquavit mihi, & salutando ne peramanter mihi dixit: Deus sit tecum, Anima. Ego sum Joseph, Sponsus Mariae Virginis, & venio ad te nomine Dei, a te visitandam atque consolandom. Unde viderem hunc admirabilem Sanctum, & audirem dulcissimum ipsius allocutum, fuit mea anima in suo Deo repleta singulari solatio, & considerans virtutes, atque excellentiam tam cœlestis hospitis, cum illi cum omni devotione, & affectu cordis dicere: O gloriissime Sancte, tu felissimus fuisti virorum, & super omnes existatus, qui in mundo vixerunt, atque a Deo sunt creati: siquidem tanta fuit tua felicitas, ut sis electus in Sponsum illius, quae futura erat Mater Incarnati Verbi Domini, & tu eundem Dominum, fundando acceborando, educavisti & sustentavisti. O beate & sanctissime Vir! Gloriatos San-

Etus audivit me hæc sibi dicentem , & respondit mihi : Bene profectò dixisti Anima, bene dixisti : quia Deus Dominus noster mihi tam magnum contulit beneficium , & insignem gratiam , ut essem Sponsus suæ Sanctissimæ Marris , servirémque Salvatori in ejusdem infanthia : verè tamen tibi dico , beatum meum Patrem ac Dominum , gloriosum Sanctum Joachimum , Patrem Sanctissimæ Virginis Mariae , à Deo in altiore & sublimiore esse constitutum gradu , quam ullâ viventium in hoc mundo possit exponi lingvâ , aut comprehendendi intellectu . Hunc beatum Patriarcham veneratur totum cœlum , & Angeli Dei illum suspicunt , ut Patrem Mariæ Virginis , ac Avum Redemptoris . Est stupenda , & propè infinita ipsius dignitas . Mea anima fuit maximo repleta solatio , audiens has laudes , quas mihi Sanctus referebat , de eo magno Patriarcha , quia illum pro viribus meis colo .

Postquam mihi Sanctus ista dixit , movit pallium , ac si illud deponeret ex humeris , coruscando magnis splendoribus : atque dum ipsum tunc aspicarem , vidi , quod in pectore haberet lucidissimam crucem unius palmi , que mihi talis fuit visa , tamque admirabilis , ut ab ea non potuerim avertere oculos , cum meo magno solatio . Videns me Sanctus ita constitutam , dixit mihi cum favillima benignitate : Quid aspicis Anima ? quid vides in ista cruce , quod te tantâ afficit consolatione , & rapit in admirationem ? scias velim , crucem , quam sum passus in mundo , fuisse unicum meum thesaurum , omnem meam gloriam , omnem beatitudinem , plurisque à me aestimatam , & estimari , velut acceptissimam Divinis oculis , quam quod sim Sponsus Mariæ Virginis , & quasi in meo finu educaverim Redemptorem . Gravissima & incredibilis fuit , quam duabus occasionibus sustinui . Primo , quando vidi prægnantem Mariam Virginem , orta mihi inde incertitudo animi , cum ipsam plurimum amarem , fuit crux ex ijs , quas toleravi , longè maxima . Altera quoque erat acerbissima in exilio Aegypti , ubi vidi adorari idola , veri autem Dei ibi præsentis

negligi cognitionem : affligebant me præterea opprobria , & vexationes , quas Sanctissima Virgo patiebatur ab illo impio & perverso populo , quæ mihi crux dubio procul accidit molestissima . Crux , quam tibi , Anima , Deus dedit , dátque ferendam , per decursum diuturnæ tuæ vitæ , est certè maxima , cùm fuerit interdum gravior tormentis Martyrum , qui suum pro Christo JESU sanguinem profuderunt . Aestima illam , sicut debes , & age magno Deo nostro ac Domino magnas gratias , pro tantâ tibi ab ipso exhibita misericordia . Si quidem crux est infinitorum honorum thesaurus , & mirum in modum in Divinis oculis reluet ; est signum & character , ex quo Divina Majestas cognoscit creaturam , quam signavit insignibus , quæ consultit Christo Domino unigenito Filio suo . Propter hanc , Anima , te Deus in altissimo constituet loco . Solatum itaque habeto in tuo Deo , quia dolores & cruciatus , qui possunt sustineri , sunt breves ; æterna vero quies , atque corona gloriae , & posse illiusmet Dei . Nunc vale , & quiesce in Deo tuo .

Magnam percepit consolationem , audiendo tantas crucis prærogativas , à Sancto expositas : vehementer nihilominus etiam erubescbam , & confundebam , jucundo , infinitos à me fuisse commissos defectus , in occasionibus exercendæ patientiæ , quibus Deo possem placere , ipsumque oblectare . Id ego tum agnoscetam , & sentiebam . Jam Sanctus abutiebat , anima tamen mea non poterat oculos ab ea admirabilissima cruce avertere , quæ pendebat in ipsius pectore : quod Sanctus videns , accessit ad me proprius , porrexitque mihi illius patrem inferiorem oculandam , non deponendo eam ex collo . Hinc statim sum consecuta sublimissimum lumen , & ingens meæ animæ solatum . Sanctus applicuit manum suo pectori , atque dum eandem amoveret , vidi illam coruscantem , ac si in ipsa haberet lucidissimum Sollem : dedit mihi benedictionem , & imposita eadē manu mea fronti atque capiti , me confortavit , totamque reddidit splendidam . Tum fui rapta in profundam ecclasiim ,

stasim, disparente mihi Sancto. Rever-
sa sum deinde ad me, finitâ visione, ve-
hementer fui mirata opera magni D'EI
& Domini nostri; gratias illi egî, quas

potui, pro eo, quod est in semetiplo,
quodque est erga suas pauperes crea-
turas. Benedictus sit in æternum.
Amen.

CAPUT XXIII.

Visitatur à Sancto Apostolo Petro.

*Am alias fuit facta mentio
gratiarum, quas hac Virgo
obtinuit à Principe Aposto-
lorum sancto Petro. Hanc
visitationem reservavi pro
argumento, quod modò pro-
sequor: insignissimum nōmque est beneficium,
quod illi Deus, per magnum istum suum Apo-
stolum contulit, qui cùm sit universalis Pater
totius Ecclesie, specialissimam quoque gerit cu-
ram quarundam animarum, in quibus majus
Ecclesie sancte situm est momentum. De eo sic
ipsa loquitur, post descriptas alias à Deo ac-
ceptas gratias.*

Paulò post præfatas à Deo has meæ
pauperi animæ gratias, dum manè in actu-
ali Divinæ Majestatis versarer præsentia,
conspexi beatum Apostolum sanctum Pe-
trum, cuius ego tunc nullatenus memine-
ram. Et quia rarissimè hunc Sanctum vidi,
mirabilis mihi hac visio accidit. Recurri
meo more ad Deum cum magno affectu,
petij ab ipso lumen, ut scirem, quæ esset
Divina illius voluntas in eo, quod mihi ibi
repræsentabatur. Sanctus expectavit,
dum orarem Deum, ac deinde advertens,
me adhuc aliquantum esse turbatam, mihi
dixit: Nè timeas Anima, ego enim sum,
quem vidisti, & venio ad te nomine Dei,
ut exequar, quod mihi Ejusdem Majestas
mandavit. Elevavit postea manum, ac si
vellet, ut viderem, quod in ea ferebat, &
vidi, quod haberet grandem clavim aure-
am, ac splendidissimam. Demisit Sanctus
manum, deindeque illam aliquantò pôst
secundo, & tertio elevavit, monstrando
mihi eandem clavim. Mirabar, videndo
hoc mysterium, atque tum cogitabam,
mihi à Sancto ostendi insigne proprij offi-
cij & Pontificatus: sed Sanctus mihi subi-
tò dixit: Anima, hac forma clavis, quam

vides in mea manu, est donum, quod
Deus Majestatis tibi per me dignatur mi-
ttere. Ego sum, qui tibi eam applicare de-
beo nomine Dei, & imprimere. Valde
expavì turbata novitate casus, & dixi glo-
rioso Apostolo. Benedicte Sancte, non
percipio bene, quid mihi dicas, videtur
mihi haec res magnum continere mysteri-
um: dic mihi amore Dei, cuiusmodi sit
hoc donum, & qualis virtus hujus clavis.
Expecta Anima, respondit Sanctus, & a-
more Dei noli turbari. Dicam enim tibi
fusè, quod ex me quæsivisti, & ita, ut pos-
sis intelligere, atque capias solatum ex eo,
quod Deus in te dignabit operari.

Adverte Anima, Dominus Deus Ma-
jestatis optans infinitè salutem animatum,
utque tibi gratificetur, propter tuum amo-
rem, quo ipsum prosequeris, & ea, quæ
pateris, te ex sua bonitate dignatus est as-
sumere, ut eses instrumentum, ad multos
salvandos. Ac proinde ista clavis, quam
tibi debeo applicare, est figura & symbo-
lum magnæ gratiæ & misericordie, quam
DEUS tibi vult præstare, unâque multis,
assumendo te, ut dixi, in instrumentum.
Est autem ista, ut possis animabus quo-
dammodo aperire celum, è ratione,
quod, quotiescumque magno affectu, &
ex speciali DEI inspiratione, postulaveris,
ut aliquæ animæ salventur, id DEUS Ma-
jestatis tibi sit concessurus. Ingenti me
istud nuntium afficit stupore, & revolvens
animo eventum, dixi Sancto Apostolo:
Quomodo verò hoc fieri gloriose Sancte?
si ita est, possem petere, ut salvetur totus
mundus, quod magnopere desidero, & o-
mnes animæ salvabuntur. Audi, repon-
dit Sanctus, Dominus Deus Majestatis ti-
bi inspirabit, pro quibus te oporteat orare,
dabitque tibi ob id magnum affectum, qui
non